

spredning af giftmidler, medens en sådan handling efter gældende lov er straffri. I lighed med lovgivningerne i andre lande skønnes det hensigtsmæssigt at fastsætte bødestraf for forsætlig eller groft uagtsom brug af de meget farlige midler over åben blomst, såfremt der herved sker forgiftning af bier.

De fleste skader må antages at ske på grund af manglende kendskab til midlernes farlighed for bier; men det har dog vist sig, at enkelte helt bevidst bruger de stærkeste og mest farlige midler over blomstrende planter og lader deres forsikring dække skaden. Strafansvaret er i alt væsentligt møntet på disse få. Såfremt der ikendes bøde, vil forsikringen muligvis ikke dække, således at den skadelidte kan få vanskelighed ved at få dækket sit tab. Med henblik på sådanne tilfælde burde biavlerorganisationerne eventuelt overveje at etablere en særlig erstatningsfond.

ad 3. Erstatningsansvar.

Det foreslås, at alle erstatningssager, i hvilke der ikke opnås enighed mellem parterne om erstatningens størrelse, skal afgøres ved voldgift efter lovgivningens almindelige regler som andre erstatningssager, jfr. ad 4.

ad 4. Voldgift.

Efter bibeskyttelsesloven afgøres erstatningssager af de kommunale mark- og vejfredsudvalg. Erfaringerne har vist, at mange af disse udvalg står meget fremmede over for denne art sager med det resultat, at sagerne ikke bliver gennemført. Der foreslås derfor en ordning med nye, faste voldgiftsudvalg bestående af en formand og 2 voldgiftsmænd, der skal være henholdsvis planteavlsskyndig og biavlsskyndig.

Landet tænkes inddelt i 5 voldgiftskredse (øerne øst for Storebælt, Fyn med tilliggende øer, Sydjylland, Midtjylland og Nordjylland), hver med en »neutral« formand, der skal være jurist. På grund af sagernes karakter agter man så vidt muligt at beskikke dommere og dommerfuldmægtige som formænd for voldgiftsudvalgene og som suppleanter for formændene. Disse voldgiftskredse tænkes igen opdelt i lokalområder, i alt 22 i hele landet. I hvert lokalområde udpeges en planteavlsskyndig og en biavlsskyndig voldgiftsmand samt en suppleant for disse. Ved denne ordning tilstræbes dels en begrænsning i kørselsudgifter, dels en begrænsning af antallet af voldgiftsmænd til det strengt nødvendige.

Da der i Danmark normalt opstår mellem 30 og 50 erstatningssager om året, forventes det, at der i

de nye voldgiftsudvalg efterhånden vil komme så megen erfaring, at der gennemføres mere rutine i sagerne.

Frøavlere kan lide betydelige tab på grund af manglende bestøvning af deres afgrøder, og der har da også gennem tiden været indbragt en del sager om erstatning til frøavlere for retten. Flere af disse sager er resulteret i, at vedkommende frøavlere har fået tilkendt erstatning ved dom. Da det ikke er hensigtsmæssigt, at samme forgiftning kan give anledning til flere retssager, og da den foreslåede, ændrede voldgift skønnes kvalificeret til også at bedømme frøavlernes erstatningskrav, er det i udkastets § 7 anført, at erstatningsansvar som følge af forgiftningsskader på bier kan gøres gældende af alle, som måtte lide tab herved, herunder også frøavlere.

Sydomssmitte.

1. Det foreslås, at erstatning for dræbte bifamilier udredes fuldt ud af staten og ikke som hidtil med halvdelen af staten og halvdelen af biavlerforeningerne.
2. Det foreslås, at bestemmelserne om erstatning, når bisygdomsnævnet og dets medarbejdere begår fejl, ophæves, således at behandling af sager herom skal foregå ved de almindelige domstole.

Om andre ændringer af mindre rækkevidde henvises til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Økonomiske og personalemæssige konsekvenser.

De med gennemførelsen af erstatningssager vedr. biforgiftninger forbundne omkostninger vil blive dækket gennem sagsomkostningerne.

Erstatning for dræbte bifamilier foreslås udredt af staten og ikke, som nu, med halvdelen af staten og halvdelen af biavlerforeningerne.

I årene 1976-79 har de samlede erstatningsbe- løb udgjort:

	kr.
1976	2.860
1977	20.002
1978	13.180
1979	6.370
<u>I alt</u>	<u>42.412</u>

Heraf har staten udredt halvdelen eller 21.206 kr. i fireårsperioden. Merudgiften, såfremt staten havde overtaget hele erstatningsbetalingen, ville